

Rapsodova zahvalna molitev.

Zahvalim Te, Oče, za dar oči!
Videl sem jutro, ko v setve rosi,
videl sem zarjo, ko v žetve zori.
Videl sem solnce mériti čas,
videl v jezéru sem lunin obraz.
Videl sem temo slepih ljudi,
zahvalim Te, Oče, za dar oči! —
Zahvalim Te, Oče, za dar ušes!
Slišal sem zemlje in pesem nebes:
grom oblakov in vrisk vetrov,
rajanje dece in pesem zvonov,
šum čebel, škrjančkov klic,
žvižg jastrebji, polet jerebic.
Čul sem cesto, les, polje in vas,
zahvalim Te, Oče, za sleherni glas! —
Zahvalim Te, Oče, za tihe željé,
za upe in nade in živo srce,
zahvalim za žolč, ki vanj kipi,
zahvalim za strah, ki v njem leži,
zahvalim za kri, ki lije vanj,
za népokoj njegovih sanj!
O, vem za srca, ki nič ne žive,
zahvalim Te, Oče, za živo srce! —

Zahvalim Te, Oče, za svoje teló,
za mehkožno, mehkužno meso,
za slast otroških brazgotin,
za kazen moških bolečin,
za zdravo róko in prožno nogó,
zahvalim Te, Oče, za svoje teló!
Zahvalim za duh, ki mu vladati sme
in hoče do Tebe in do Tebe ne ve!
In za dar jezika! O, preveč golči,
kadar nesveto v srcu leži . . .

Zahvalim Te, da sem se v bajti rodil,
bede navadil in šibe se učil,
da sem pelleten na senu spal,

lačen in sam in kresničic se bal,
da bosim petàm prebridek je sneg,
da bôde strnišče in da trnjev je breg.
Zahvalim za srečo Te prvih hlač
in za osodnost prvih igrač:
za pipec in popkar in tolminski krivač!
Za staro mater: Ves dan godrnjá,
pa ljubi gorkeje, ko žlahtna gospa . . .
Zahvalim za prvo od doma slovo:
da mi nisi ga dal, ne bi ljubil tako;
za prvo otroško laž — priznam,
od tákrat me je lagati sram!
In še enkrat in še zahvaljen, Gospod,
za vse bridkosti prejetih dobrot!

Bodi hvaljen, ki si v tajni
prve pesmi mi razkril
novo solnce in me v bajni
sreči še enkrat rodil!
Bodi hvaljen za brezmejno
srečo mojih sanj mladih,
in za strast lepote žejno
in za slednji verz in stih!

Zahvalim Te, Oče, za to, kar imam,
kar sem in kar upam, kar vem in znam!
Zahvalim Te za svoje skrbi,
za kruh vsakdanji in pokojne noči,
za družbo veselo in nedeljsko radóst,
mladostno nerednost, dijaško norost!
In še Te zahvalim za smeh in jok
mojih drobnih otrok, mojih sladkih nadlog.
In tudi za njo, ki z menoj potrpi
in še in še sniva od vélikih dni!
Zahvalim Te, Oče, da mi nisi postlal
na cvetju in da si vzgojiti me znal,
in da sem pošten in Tolminec ostal!

Za slovensko mladino — nabere hvale!
Ivan Pregelj.

